

ဝေပသောစာပေ

မယ်ခိုင်

မှော်ဝင်ပန်း

(အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း(၁)

ပန်းခင်းလမ်းလည်း

မသွားလိုပါဘူး၊

ပန်းဘဝ ငါ့ကြောင့် ကျေပျက်ရလိမ့်မယ်။

ဆူးခင်းလမ်းလည်း

မသွားချင်ပါဘူး၊

ချွန်မြဲတဲ့ဆူးသွားတွေက

ငါ့သွေးကြောင့် အလှပျက်ကြလိမ့်မယ်။

မိုးရေထဲလည်း

မလျှောက်တော့ပါဘူး၊

ငါ့ခြေလှမ်းတွေကြောင့်

သူတို့ဘဝ ပျက်စီးလိမ့်မယ်။

နေရိပ်ထဲလည်း

မနေဝံ့ပါဘူး၊

ငါ အေးဖို့ သစ်ပင်တွေ ပူလောင်ရလိမ့်မယ်။

သူ့ကိုလည်း မချစ်တော့ပါဘူး၊

ငါ့အချစ်ကြောင့် သူ မွန်းကျပ်နေလိမ့်မယ်။

တကယ်တော့

အချစ်သည် ။

★

တောင်ကုန်း တောင်တန်းတွေ အထပ်ထပ်ကို ကျော်လွန်ပြီးချိန်၌
ကုန်းမြင့်လေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထိုကုန်းမြင့်
မြေလျော့လျော့လေးအောက်တွင် ရွာတစ်ရွာ ရှိသည်။ သူက အုံးရွာ။
ထိုရွာနှင့် မိုးလုံးကဲရွာကို မုန်းချောင်းကြီးခြားထားသည်။

အုံးရွာသည် မုန်းချောင်းကြီးနှင့် သရက်ချောင်း နှစ်ခုအကြားတွင်
တည်ရှိသည်။ အုံးရွာ၏အနောက်ဘက် သရက်ချောင်းနှင့်
ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရွာသားများ စွန့်ပစ်ကြ၍ တောင်မို့နယ်ဖြစ်နေသော
အမှိုက်ပုံကြီးရှိသည်။

ထိုအမှိုက်ပုံကြီး၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
တောင်နှင့်မြောက်သွယ်တန်းနေသော တောင်တန်းပြာကြီးရှိသည်။
ထိုတောင်တန်းသည် အမြဲတစေ မြူမှုန်များ အုံ့ဆိုင်းနေတတ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖျားပိုင်း ကချင်ပြည်နယ်အစွန်မှ
နေရာလေးတစ်ခုမို့ ကားသံနှင့် စက်ယာဉ်သံတို့ ကင်းရှင်းပြီး
အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်လှသည်။

လျှပ်စစ်မီး မရှိ၍ ရေနံဆီမီးအိမ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်၊
ကညင်ဆီမီးတိုင်တို့ကို သုံးနေရဆဲ။

ညအချိန်၌ တောင်တန်းများဆီမှ ကျားဟိန်းသံကို ကြားနေရဆဲ။
တောကောင်များကို ကိုင်းထောင်ကာ ဖမ်းဆီးနေကြဆဲဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်မှ ကျလာသော စိမ့်ရေများကို ဝါးကျည်တောက်နှင့်
ခံယူကာ သောက်သုံးကြသည်။ ထိုရေကပဲ လေးသလို၊ တွင်းရေကပဲ
ပေါ့သလို ခံစားကြရ၍ဖြစ်သည်။

မဖွဲ့ဖြိုးသည့် ဒေသဖြစ်သောကြောင့် စပါးကိုပင် ဆန်ဖြစ်လာရန်
ခက်ခဲနေကြသေးသည်။ စပါးကို ဆုန်ထဲထည့်ပြီး
ထောင်းစားကြတုန်းပင် ။

ယခုနှစ်ပေါ်သည့်စပါးကို ယခုနှစ်မှာပင် မောင်းထောင်း
ဆန်ဖွတ်ကြရ၍ ဆန်သည် လတ်ဆက်ပြီး သင်းပျံ့သည်။

ဓာတုဆေးဝါးလွတ်သည့် အသီးအရွက်ကို စားသုံးကြ၍ ရွာသားများ
ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ကြသည်။ ရောဂါဘယကင်းသော
သတ္တဝါတို့၏အသားကို စားသုံးကြ၍ ရောဂါဘယ ကင်းရှင်းကြသည်။

သို့သော် ထိုဒေသ၌ ထိတ်လန့်စရာတစ်ခု ရှိနေသည်။ ညအချိန်၌
သရက်ချောင်းအနောက်ဘက် တောစပ်ဆီမှ မီးရောင်များ
ထွက်နေသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ် အော်သံကြီးတစ်ခုကိုလည်း ကြားရသည်။
ထိုအော်သံကြောင့် တစ်ရွာလုံးမှာ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင်
ကြောက်ကြရသည်။

ထိုအော်သံကြားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ထိုမီးရောင်များဖြာနေသည်ကို
တွေ့ကြရသည်။

ထိုအရောင် ဘယ်ကလာသည်မှန်း အဖြေကိုမူ မည်သူမျှ

ရှာမတွေ့ကြပါ။ ထိုမီးရောင် ပေါ်ထွက်လာရာနေရာကို မှန်းဆပြီး
နေ့အချိန်၌ ရွာသားများအားလုံးစုပြီး တောနင်းရှာသော်လည်း
အဖြေကိုမူ ရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။

ထိုမီးရောင်သည် သုံးလခန့် ညစဉ်ညတိုင်း
ပေါ်ထွက်လာတတ်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
ထိုသို့ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်တော့ အမှန်တကယ် ပေါ်ထွက်ခဲ့သော
မီးရောင်သည် ကောလဟာလပမာ ယောင်တောင်တောင်
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြန်သည်။

ထိုမီးရောင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဆယ့်ရှစ်နှစ်အကြာတွင်
အိုးရွာသည် ထူးဆန်းမှုများ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ကြုံတွေ့ရတော့၏။

စုန်နေသောရေများ ဆန်တက်ကြသည်။ စပါးပင်စိုက်သော်လည်း
မြက်ပင်များဖြစ်သွားတတ်ပြီး မြက်ပင်မှလည်း
ဆန်များပွင့်လာတတ်သည်။ သရက်ပင်မှ စပါးစေ့တွေရလာပြီး
သရက်သီးသည် ဆေးရိုးပင်ပေါ်၌ သီးနေတတ်ပြန်သည်။

အုန်းသီးကိုခွဲလိုက်လျှင် အုန်းရေမရဘဲ ပဲဆီတွေ ရနေတတ်သည်။
တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဆူးပုပ်ရွက်သည် အဆိပ်ဖြစ်နေပြီး တစ်ခါတစ်ရံ၌
ဆေးအဖြစ် သုံးစွဲနေရတတ်ပြန်သည်။

ရွာသားများက ထိုပြောင်းလဲမှုကို ထိတ်လန့်သလို
ဝမ်းလည်းသာကြရသည်။ သို့သော် ထိုပြောင်းလဲမှုသည်
အမြဲတစေတော့ မဟုတ်ပါ။ ရံဖန်ရံခါမှ ဖြစ်နေတတ်၏။

ဒါတွေ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုပြီး ရွာသားများ
စူးစမ်းကြသည်။ သို့သော် အရင်းအမြစ်ကိုမူ မည်သူမျှ ရှာမတွေ့ခဲ့ပါချေ။

လူအများစုထဲမှ တစ်ဦးသည် သိနေသည်။ ထိုလူသည် လောဘတက်နေမိသည်။ သူသည် ဦးဘသိန်းဖြစ်သည်။ အုံးရွာ၏ မျက်နှာဖုံးဖြစ်သည်။ မြို့နှင့်အဆက်ရှိသူလည်းဖြစ်ပြီး ချမ်းသာသည်။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်၏ ဒကာရင်းဖြစ်သည်။

ဦးဘသိန်းသည် ညစဉ်ညတိုင်း အိမ်မှပျောက်သွားတတ်သည်။ ဦးဘသိန်းက ထိုသို့ ညစဉ်ညတိုင်းပျောက်သွားပြီး တစ်လအကြာတွင် ရုတ်တရက် မြို့ပေါ်တက်သွားသည်။

ပြီးနောက်မြို့ပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်လာသည်။ မိန်းကလေးသည် ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ချောသည်။

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ နှုတ်ခမ်းထူအိအိနှင့် မဟာနဖူးကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ အလှပေါ်အယဉ်ဆင့် ဆိုရလေမလားမသိ။ မိန်းကလေး၏အလှသည် မြင်သူအပေါင်းကို အေးမြစေသည်။

မဟာဆန်သော အလှပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။
ထိုမိန်းကလေး၏အမည်သည် ခါနွေဦးဖြစ်၏။

ခါနွေဦးသည် တစ်ခုခုကို အမြဲစဉ်းစားနေပုံမျိုးနှင့် ငြိမ်သက်နေတတ်သည်။ မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပမှုမရှိဘဲ ညှိုးငယ်နေတတ်သည်။

သို့သော် တစ်နေ့၌ ခါနွေဦးသည် အုံးရွာမှ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ဒါတွေအားလုံးကို ကြိုးကိုင်ခြယ်လှယ်နေသူ ရှိသည်ဆိုပါစို့။

အခန်း (၂)

တစ်ညလုံး လေပြင်းမိုးပြင်းချထား၍
မနက်အရုဏ်တက်လာသောအချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းသည်
အကျည်းတန်နေခဲ့သည်။ သက်ကယ်မိုး တံစက်မြိတ်မှ
မိုးရေလက်ကျန်များက ယခုချိန်ထိ စီးကျနေဆဲပင်။ ရွှေစောင်းနေသော
ဝါးထရံစုတ်များမှာ တွဲချည်ထားသော နှီးများဆွေးနေ၍
ကွာကျနေသည်။ ညိုမည်းနေပြီဖြစ်သော ဝါးလုံးခြမ်း
ထုပ်တန်းများမှာလည်း ထက်ပိုင်းကျိုးနေပါပြီ။ သို့သော်
ဖြစ်သလိုနေသည့် ပေတလူကတော့ ထိုထက်ပိုင်းကျိုး ဝါးခြမ်းနှစ်ခုကို
ဝါးလုံးလေးတစ်လုံးနှင့် ပူးကပ်ကာ နှီးစိမ်းဖြင့် ချည်နှောင်နေသည်။

တစ်ခြမ်းက ချည်နှောင်လို့မပြီးသေးဘူး နောက်တစ်ခြမ်းက
ပြုတ်ကျလာ၍ လူငါးယောက်ဆံစာ တဲအိမ်လေးများ ပြုတ်ကျလာ၍
လူငါးယောက်ဆံစာ တဲအိမ်လေးများ ပြင်လိုကို မပြီးနိုင်တော့ပါ။

“ပေတလူ...ဟေ့....ပေတလူ”

“ဗျာ”

အိမ်ကြီးရှင်ဒေါ်သဲပုံ၏အသံမှန်းသိ၍ ပြူးတူးပျာတာ ပြန်ထူး၏။
ပြီးနောက် စလွယ်သိုင်းထားသော မလေးရှားပုဆိုးကွက်ကျဲကို ဖြစ်သလို
ဖြန့်ဝတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ပုဆိုးက ပြန့်ပြူးမသွားပါဘဲ လိပ်ခွေနေ၍
အနွှိယမလေးဂါဝန်နှင့်ပင် တူနေပြန်သည်။

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ ကြီးတော်”

အမေးသာရှိပြီး ဖြေသံကိုမကြားရပါ။ ဒေါသပူက
သူ၏ပုဆိုးစုတ်ကိုသာ ပြူးပြဲကြည့်နေသည်။

“ဒီပုဆိုးက ဘယ်ကရလာတာတုံး။ နေပါဦး..... ဒါ
လှည်းဦးပွတ်လုပ်နေတဲ့ ပုဆိုးမဟုတ်လား ”

ယောင်နနဖြင့် ပုဆိုးကို လက်ဝါးဖြင့် ကာနေမိသည်။ မှန်ပါ၏။
လှည်းဦးပွတ်လုပ်ထားသော နွားသရေကို ဟင်းမရှိ၍ ရေစိမ်း၊ ပြုတ်၊
အမွှေးခြစ်ပြီး သုပ်စား၊ ချက်စား စားလိုက်၍ တောထဲသွားခါနီး
လှည်းဦးပွတ်လိုခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မစုတ်သော၊ မပြသော နိုင်လွန်ချည်
မလေးရှားပုဆိုးကိုသာ လိမ်ထုံးပြီး နွားသားရေနေရာတွင်
အစားထိုးခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုသို့လုပ်၍ သူ့မှာ
ပုဆိုးပေါလှသည်ဟုတော့ မထင်စေချင်ပါ။ အဝါရောင်
အားကစားဘောင်းဘီနှင့် ဒီမလေးရှားပုဆိုးတစ်ထည်၊
စစ်အင်္ကျီသုံးထည်သာ ချမ်းသာသည်။

“ ဘယ်လိုဟာလေးလဲ ဖြစ်သလိုနေတယ်၊ ညမိုးရွာတော့
ဘယ်မှာနေသလဲ ”

“ ဒီအထဲမှာပဲ မိုးကာပတ်ပြီး အိပ်လိုက်တယ် ”

သူ့အဖြေဆုံးသည်တွင် သက်ပြင်းချသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ သက်ကယ်မဝယ်နိုင်ရင်လည်း အားတဲ့အခါ ရုန်း (ခနိ)
သွားခုတ်ပါလားဟဲ့၊ တောထဲ ဝါးခုတ်ပြီး ပြန်ဆောက်ပါလား ”

“ဟာ အလကား အချိန်ကုန်လို့၊ မိုးစိုပြီး မကောင်းမြင်မယ့်နေရာ
တစ်ခုမှမရှိဘူး၊ လသာတဲ့ရက်များဆို ကြယ်ရောင်၊ လရောင်နဲ့

နတ်သမီးတောင်တွေ့ရသေး ”

တကယ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ အပေါက်တစ်ရာ ခေါင်မိုးမှာ အလင်းရောင်ကို တိုးလျှိုပေါက် မြင်နေရ၏။ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ထရံစုတ်လေးများကလည်း လေနတ်သားနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ကဲ... မင်းနဲ့စကားမများလိုဘူး၊ ရော့ ဒီမှာ ငွေတစ်ဆယ်၊ ငါနွားနှစ်ကောင်ကို မင်းနဲ့အပ်ထားခဲ့မယ်၊ ပြီးတော့ ခြံထဲက ဝက်နှစ်ကောင်ကိုလည်း ည၊ မနက် ပုံမှန်ကျွေးဦး ”

“ ဘယ်သွားမလို့လဲ ”

“ မန္တလေးမှာနေတဲ့ ငါ့သား နေမကောင်းလို့တဲ့ ”

“ ဪ စခန်းမှူး ဖြစ်နေတဲ့ဟာလား ”

“ အေး အဲဒါ ငါတို့လင်မယား တစ်ပတ်လောက်ခရီးထွက်မယ်၊ စိတ်ချမယ်နော် ”

“ စိတ်ချသာသွားပါဗျာ၊ ဝက်တွေလည်း ဝဖီးနေစေရမယ်၊ နွားတွေလည်း စိတ်ချ ”

“ မိုးဦးကျတော့မယ်၊ ငါ့နွားတွေကို ဂရုစိုက်နော်၊ ခွာနာ၊ လျှာနာ ဖြစ်ဦးမယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ စိတ်ချသွားပါ၊ ခဏနေရင် ကျုပ် ဒေါ်ကြီးနွားတွေ လာဆွဲပါမယ် ”

“ အေး..... ဒါဆို စိတ်ချမယ်နော်၊ ငါသွားပြီ ”

အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်သာရှိသေးသော ပေတလူသည် မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သည်။ အရပ်ကကျွေး၍ ကြီးလာရသူဖြစ်၏။

ပေတလူကို မွေးတဲ့အချိန်တွင် မိခင်က သေရပြီး၊ ပေတလူကို ဆယ်နှစ်သားအရွယ်တွင် ရှင်ပြုခါနီး၌ ဖခင်သေရပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌နေပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှထွက်ကာ တစ်ရွာလုံး၏ တောက်တိုမယ်ရ ဖြစ်ရပြန်သည်။ သို့သော် ပေတလူ အဓိကလုပ်သောအလုပ်မှာ နွားကျောင်းသားအလုပ်ဖြစ်သည်။

နွားနေ့စားကျောင်းသည်၊ နေ့စားဆိုသော်လည်း သဒ္ဓါကြေးသာဖြစ်၏။ အရှက်မပေါ်ရုံတမည်ပင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေတတ်သည်။ ရသောငွေကို အရက်သောက်သည်။ သူများကျွေးသော ထမင်းကိုစားပြီး မြို့စွန်ရှိ မြေလပ်လေးတွင် တဲထိုးပြီးနေသည်။

“ဟေး ပေတလူ မသွားသေးဘူးလားဟ ”

ကိုယ့်နွားကိုယ့်ကျောင်းသော ကြာရိုးက အသံပြုပြီး နွားတစ်အုပ်နှင့် ဖြတ်သွားလျှင် မီးသွေးခဲနှင့် သွားတိုက်နေသော ပေတလူမှာ ပါးလုတ်ကျင်းပြီး မျက်နှာသစ်နေသည်။ မျက်နှာပေါ်မှ ရေများကို ခါးဝတ်ပုဆိုးဖြင့် ဖြစ်သလိုသုတ်ပြီး နွားဆွဲရန် ကြီးတော်သဲပုံတို့အိမ်သို့ အပြေးနှင့်ရပြန်သည်။

နွားများကို နွားချေကြိုးမှဖြုတ်ပြီး ခြံထဲမှမောင်းထွက်လာသည်။ နဖြူ၊ နညို၊ နနီနှင့် နကြားလေးများ စုစုပေါင်း ဆယ်ကောင်။

“ မြန်မြန်သွားကြပါကွ၊ မင်းတို့ စားကျက် သူများစားလို့ ကုန်ဦးမယ် ”

နွားစင်ကို ပုတ်ပုတ်ပြီး ပြောနေမိပြန်သည်။

“ဟေ့ ပေတလူ..... ထမင်းထုပ်ပါရဲ့လား”

“မပါပါဘူးဗျာ၊ ကြီးတော်က မရှိဘူးဗျ ”

“ရေ ဘုရား ဒါဆို ဒီက ယူသွား ၊ ငါနွားမလေးကိုလည်း
ဆွဲပေးဦး၊ ဒီနွားက မွေးခါနီးနေပြီ၊ သေချာဂရုစိုက်ဦးနော် ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျ”

အရီးကြာညွန့်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် စိမ်းနုရောင်
ဌက်ပျောရွက်ကလေးနှင့် ထုပ်ပိုးထားသော
ထမင်းထုပ်ကိုလှမ်းပေးပြန်၍ ထိုထမင်းထုပ်ကို လှမ်းယူပြီး
မီးခိုးရောင်လား၊ အမည်းရောင်လား မသဲကွဲတော့တဲ့ ချည်လွယ်အိတ်ထဲ
ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

စုစုပေါင်း နွားဆယ့်တစ်ကောင်ကို မောင်းပြီး ရွာပြင်သို့
ထွက်လာသည်။ သူ၏ရွာနာမည်မှာ အုံးရွာဖြစ်သည်။ အုံးရွာကို
ချောင်းနှစ်ချောင်းအလယ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည်။

ရွာအရှေ့ဘက်မှ ချောင်းကို နန်းချောင်းဟုခေါ်ပြီး၊
ရွာအနောက်ဘက်မှချောင်းကို သရက်ချောင်းဟုခေါ်သည်။
ရွာအနောက်ဘက်တောစပ်တွင် စားကျက်ကောင်း၍ နွားများကို
ရွာအနောက်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

ချောင်းကိုဖြတ်တော့ နွားများက ရေသောက်ကြ၍ သူကနွားများကို
ရပ်စောင့်နေဖြစ်သည်။

တစ်နွေရာသီလုံး ပူလောင်ထားသောကြောင့် မနေ့ညက
ရွာလိုက်သောမိုးက ချောင်းလေးကို မစိုပြည်ပါချေ ။

“ဟွန်း ဝါဆိုဝါခေါင်မှပဲ မင်းလည်း ချောင်းနဲ့တူတော့တယ်၊ ဟီ

..... သွားရအောင်”

ချောင်းကိုပြောရင်း တစ်ဆက်တည်းပင် ရေဝနေသောနွားများကို မောင်းလိုက်သည်။ ထိုချောင်းလေးကို ကျော်လွန်သော်အခါ တောစပ်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ မိုး၏အရှိန်ကြောင့်ထင်ပါရဲ့ မြက်ခင်းနှင့် သစ်ပင်များ လန်းဆန်းနေသည်။

“ ကဲ စားကြကွာ၊ ငါတော့ ငှက်ပစ်လိုက်ဦးမယ် ”

နွားများက သူစကားကို နားလည်းနေရောသလားမသိ မြက်များကို စတင်စားသောက်ကြတော့သည်။

မြ က်စားနေသောနွားတို့ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်စားနိုင်အောင် ပစ်ထားခဲ့ပြီးမှ လောက်လေးခွဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့၌အမှိုက်ပုံကြီးတစ်ပုံ တွေ့သည်။

ရွာထဲက အမှိုက်မပစ်ရဆိုသည့် ရပ်ရွာလူကြီး၏အမိန့်ကြောင့် ရွာသားများ စွန့်ပစ်လာကြသည့် ထိုအမှိုက်ပုံကြီးမှာ မသိလျှင် လွှာတွန့်တောင်တစ်လုံးပမာ ပြန်ကားမို့မောက်နေသည်။ ထိုအမှိုက်ပုံကြီးကိုမြင်လျှင် သူ ကျင်ငယ်စွန့်ချင်လာသည်။ မရည်ရွယ်ပါသော်လည်း သူ အမြဲစွန့်နေကျနေရာမှာ ဂျာမနီရုံးဘေးဖြစ်သည်။ ကျင်ငယ်စွန့်ရန်အတွက် လောက်လေးဝှက်ကို လွယ်အိတ်စုတ်ထဲထည့်ပြီး မလေးရှားပုဆိုးကွက်ကျဲ့ကို စလွယ်သိုင်းလိုက်စဉ်တွင်

“ ဟင် ”

မြင်ကွင်းကြောင့် မှင်တတ်သွားသည် ။

“ ဘာကြီးလဲ ”

လှုပ်ရွလှုပ်ရွနှင့်ဖြစ်နေသော
တိုးကပ်သွားသည်။

သဏ္ဌာန်တစ်ခု။

သူ

“ ဟင် ”

ကြက်သီးထလုမတတ်
ကလေးငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အတိအကျပြောရလျှင် မွေးကင်းစ
ကလေးငယ်ဖြစ်သည်။

“ ခစ် ခစ် ခစ် ”

စူးပြီးဖြာကျနေသော နေလုံးကြီးကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေသည် ။

သူအံ့သြသွားသည်။ မိုးပေါ်မှာ ဘာများ ရယ်စရာရှိနေသလဲဟူသော
သံသယဖြင့် ယောင်နနမော့ကြည့်မိသည်။ မျက်စိ စူးခနဲဖြစ်သွား၍
မှိတ်လိုက်မိသည်။

“ ခစ် ခစ် ခစ် ”

အံ့သြလွန်း၍ ကလေးငယ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။
ကလေးငယ်သည် ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်သည်။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

အခင်းမပါ။ အနီးမပါဘဲ ဒီအမှိုက်ပုံ ညစ်ပတ်ပတ်ကြား
ပျော်နေသည်ကို စဉ်းစားမရပါ။ သေသေချာချာကြည့်တော့
နီတာရဲပဲရှိသေးကြောင်းတွေ့ရသည်။ သူ ခန့်မှန်းမိသည်။ ဒီကလေးဟာ
အလွန်ဆုံးရှိ ရက်သားပေါ့။ ဒီလိုရက်သားလေးက မျက်စိမြင်လား၊
ရယ်တတ်ပြီးလား ။

ဘယ်သူကများ ဒီနေရာမှာ ရက်ရက်စက်စက်
ခုလိုလာပစ်ထားတာလဲ။ နူးညံ့သောကလေးအသားကို အကောင်တွေက

မ ကိုက်ကြ ဘူးလား။ ရက်စက်လိုက်ကြတာ။ ကလေးကိုကြည့်ရင်း
အသည်းနာနေမိသည်။

“ ခစ် ခစ် ခစ် ”

အိမ်မက်များလား။ အဝတ်မပါဘဲ အလေးငယ်ကို
အမှိုက်ပုံမှာတွေ့နေရတာက ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ ကလေးငယ်က
မငိုဘဲရယ်လို့၊ ဘာတွေလဲ။ သူ့ပါးသူ ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ အား နာတယ်ဟ၊ အိမ်မက်မဟုတ်ဘူး ”

သို့သော် မယုံနိုင်သေးပါ။ စုန်းကဝေတွေကများ သူ့ကို
ပြုစားထားလေသလား။ ဟိုဘက်ရွာက စုန်းမကများ
သူ့ကိုကျီစယ်နေတာလား ။

သူ သံသယနှင့်ကြည့်နေမိသည်မှာ ကျင်ငယ်စွန့်ရန်ပင်
မေ့လျော့နေပါပြီ ။

“ ဟင် ”

သူ အံ့သြသွားသည်။ သူကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကလေးငယ်ကိုယ်ပေါ်သို့
ရထားပိုးကောင်နှင့် ကင်းခြေများက အလုအယက်တက်လာသည်။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ရထားပိုးကောင်တော့ လက်နဲ့ကိုင်ပြီး
ဖယ်လိုက်တယ်ထားဦး ဒီကင်းခြေများကြီးတော့

သူ ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ကလေးရယ်သံ
တိတ်သွားသည်။ ကလေးငယ်မျက်နှာသည် ဒေါသထွက်နေသယောင်
အရိပ်များပေါ်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လေပြင်းခတ်လာသလို
ခံစားရသည်။

မိုးကောင်းကင်၌ မိုးသားများ ပြေးလွှားလာသည်။
ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ပြင်းပြသော လေတိုးသံ ကြားရသည်။ ချက်ချင်းပင်
ရာသီဥတုကပြောင်းလာသည်။

မိုးသက်လေပြင်းကျတော့မှာပဲဆိုတာ သိလိုက်သော်လည်း
အသိနောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ လေက တစ်ကြောင်းပြေး ခပ်ကြမ်းကြမ်း
တိုက်ခတ်လာ၍ သူပင် လွင့်ထွက်မသွားအောင် တောင့်ခံလိုက်ရသည်။

လေက နှစ်စက္ကန့်မျှတိုက်ပြီးချိန်တွင် ကလေးငယ်ကို
ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးငယ်ကိုယ်ပေါ်၌ စောစောက သတ္တဝါများကို
မတွေ့ရတော့ချေ။

ကလေးငယ်က သူ့အားကြည့်နေသည်။ သူကလည်း ကလေးငယ်ကို
ကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ချက်ချင်းဆိုသလို မိုးဖွဲလေးများ
ကျလာ၏။

ဒီကလေးက ဘယ်ကလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်
ဒီနေရာကိုရောက်နေသလဲဆိုတာ စဉ်းစားချိန်ပင် မရတော့ပါဘဲ
ကလေးကို ကောက်ယူပွေ့ချီလိုက်သည်။

ထူးခြားမှုကို ပထမဆုံး သတိပြုမိလိုက်၏။
ထိုကလေးငယ်၏ကျောပြင်သည် နွေးနေသည်။ ပြီးတော့
ထိုကလေးငယ်၏ထွက်ပြူးစ ဆံပင်လေးများသည်
စိမ့်သော ၁ အရေ ၁ င် ရှိသ ည် ။ ပြီးတော့ ညာဘက်လက်တွင်
လက်မောင်းနှစ်ခုပါသည်။ ဘယ်၊ ညာရောပေါင်းလျှင်
စုစုပေါင်းလက်မောင်း သုံးခု။ ထိုအရာများကို သတိပြုမိခြင်းမှာပင်
ကလေးငယ်ကို ချက်ချင်းလွှတ်ချပစ်ချင်သော်လည်း
လက်များကကြံ့ခိုင်နေသည်။ ပြီးတော့ အမျိုးအမည်မသိတဲ့

နူးညံ့သောခံစားချက်များ နှလုံးသွေးထဲ စီးဆင်းနေသည်။
မွေးထိုက်တော့လည်း မွေးရတော့မည်ပေါ့။

*